

סדר פסח

סדר אמירת קרבן פסח

רבון העולמים,

אתה צויתנו להקריב קרבן הפסח במועדו בארבעה עשר יום לחדש הראשון, ולהיות כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם קוראים את ההלל. ועתה בעונותינו חרב בית המקדש ובטל קרבן הפסח, ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו ולא ישראל במעמדו, ולא נוכל להקריב היום קרבן פסח. אבל אתה אמרת ונשלמה פרים שפתינו. לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה שיח שפתותינו חשוב לפניך כאלו הקרבנו את הפסח במועדו ועמדנו על מעמדו, ודברו הלויים בשיר והלל להודות ליהוה. ואתה תכוון מקדשך על מכוננו, ונעשה ונקריב לפניך את הפסח במועדו, כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך כאמור:

שמות יב ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית אבת ששה לבית: ואם ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על הששה: ששה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו: והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים: ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הפתים אשר יאכלו אתו בהם: ואכלו את הבשר בלילה הזה עלי אש ומצות על מרדים יאכלהו: אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם עלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו: ולא תותירו ממנו עד בקר והנתר ממנו עד בקר באש תשרפו: וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים געליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה:

שם ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח: ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח

יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם: והיה כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם באשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת: והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן בן עשו:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כֹּל בֶּן נָכָר לֹא יֹאכַל בוֹ: וְכֹל עֶבֶד אִישׁ מִקְּנַת כֶּסֶף וּמִלֶּתֶה אֹתוֹ אִזּוֹ יֹאכַל בוֹ: תוֹשֵׁב וְשָׂכִיר לֹא יֹאכַל בוֹ: בְּבַיִת אֶחָד יֹאכַל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת מִן הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֵצִים לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ: כָּל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: וְכִי יִגֹּד אֶתְּךָ גֵר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה הַמּוֹלֵל לוֹ כָּל זָכָר וְאִזּוֹ יִקְרָב לַעֲשׂוֹתוֹ וְהָיָה בְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכֹל עַרְלֵל לֹא יֹאכַל בוֹ: תוֹרָה אַחַת יְהִי לְאֶזְרַח וְלִגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם: וַיַּעֲשׂוּ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן בֶּן עֶשְׂרִים בָּאָרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרָבִים פֶּסַח לַיהוָה:

במדבר ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר: וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֵדוֹ: בָּאָרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין הָעֲרָבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמַעַדוֹ כְּכֹל חֻקְתּוֹ וְכִכֹּל מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח: וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּרִאשׁוֹן בָּאָרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרָבִים בְּמִדְבַר סִינִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה בֶּן עֶשְׂרִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרָבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הִהֵמָּה אֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְּרִיב אֶת קָרְבְּנֵי יְהוָה בְּמַעַדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה עֲמְדוּ וְאַשְׁמְעָה מֶה יֵצִיָּה יְהוָה לָכֶם: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יְהִי טָמֵא לְנֶפֶשׁ אוֹ בְּדַרְדָּר רַחֲקָה לָכֶם אוֹ לְדַרְתֵּיכֶם וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה: בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בָּאָרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֲרָבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל מִצּוֹת וּמִרְדִּים יֹאכְלֵהוּ: לֹא יִשְׂאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָר וְעֵצִים לֹא יִשְׁבְּרוּ בוֹ כְּכֹל חֻקַּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: וְהָאִישׁ אֲשֶׁר הוּא טָהוֹר וּבְדַרְדָּר לֹא יְהִי וְחָדַל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיהָ כִּי קָרְבַן יְהוָה לֹא הִקְרִיב בְּמַעַדוֹ חֲטָאוֹ יִשָּׂא הָאִישׁ הַהוּא: וְכִי יִגֹּד אֶתְּכֶם גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה כַּחֲקַת הַפֶּסַח וְכַמִּשְׁפָּטוֹ כֵּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אַחַת יְהִי לָכֶם וְלִגֵּר וְלְאֶזְרַח הָאָרֶץ:

במדבר כח ובחודש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה:

דברים טו שְׁמוֹר אֶת חֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעָשִׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לַיְלָה: וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבִקֵּר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה לְשָׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם: לֹא תֹאכַל עֲלִיו חֶמֶץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל עֲלִיו מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי כִּי בַחֲפוּזוֹן יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִמְעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ שְׂאֵר בְּכֹל גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא יֵלִין מִן הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֶּקֶר: לֹא תוּכַל לִזְבַּח אֶת הַפֶּסַח בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת הַפֶּסַח בָּעֶרֶב כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם: וּבִשְׁלַת וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ בַבֶּקֶר וְהִלַּכְתָּ לְאַהֲלֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלֶאכֶה:

יהושע ה וַיַּחֲנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגִלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב בָּעֲרֵבוֹת יְרִיחוֹ: וַיֹּאכְלוּ מֵעֹבֹר הָאָרֶץ מִמַּחֲרַת הַפֶּסַח מִצּוֹת וְקִלּוֹי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה:

מלכים ב כג וַיֵּצֵאוּ הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל הָעָם לֵאמֹר עֲשׂוּ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּכְּתוּב עַל סֵפֶר הַבְּרִית הַזֶּה: כִּי לֹא נַעֲשֶׂה כַּפֶּסַח הַזֶּה מִיְמֵי הַשְּׁפָטִים אֲשֶׁר שָׁפְטוּ אֶת יִשְׂרָאֵל וְכֹל יְמֵי מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי יְהוּדָה: כִּי אִם בְּשִׁמְנֵה עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יֵאֱשִׁיחוּ נַעֲשֶׂה הַפֶּסַח הַזֶּה לַיהוָה בִּירוּשָׁלַיִם:

דברי הימים ב ל וַיִּשְׁלַח יְחֻזְקִיָּהוּ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה וְגַם אֲגָרוֹת כָּתַב עַל אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה לְבוֹא לְבֵית יְהוָה בִּירוּשָׁלַיִם לַעֲשׂוֹת פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּזְעַץ הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו וְכָל הַקְּהָל בִּירוּשָׁלַיִם לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי: כִּי לֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹתוֹ בְּעַת הַהִיא כִּי הִכְהִנִים לֹא הִתְקַדְּשׁוּ לַמִּדֵּי וְהָעָם לֹא נֶאֱסָפוּ לִירוּשָׁלַיִם: וַיִּישַׁר הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וּבְעֵינֵי כָל הַקְּהָל: וַיַּעֲמִידוּ דָבָר לְהַעֲבִיר קוֹל בְּכָל יִשְׂרָאֵל מִבְּאֵר שֶׁבַע וְעַד דָּן לְבוֹא לַעֲשׂוֹת פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם כִּי לֹא לָרֹב עָשׂוּ כַּכְּתוּב: וַיֵּלְכוּ הָרָצִים בְּאֲגָרוֹת מִיַּד הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו בְּכָל יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה וּכְמִצּוֹת הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שׁוּבוּ אֵל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב אֵל הַפְּלִיטָה הַנִּשְׁאָרָת לָכֶם מִכָּף מַלְכֵי אַשּׁוּר: וְאֵל תִּהְיוּ כְּאֲבֹתֵיכֶם וּכְאֲחֵיכֶם אֲשֶׁר מָעַלּוּ בַיהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם וַיִּתְּנֵם לְשִׁמָּה כַּאֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים: עַתָּה אֵל תִּקְשׂוּ עֲרֻפְכֶם כְּאֲבוֹתֵיכֶם תִּנּוּ יָד לַיהוָה וּבֵאוּ לְמִקְדָּשׁוֹ אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ לְעוֹלָם וְעַבְדוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיֵּשֶׁב מִכֶּם חֲרוֹן אַפּוֹ: כִּי בְשׁוּבְכֶם עַל יְהוָה אֲחֵיכֶם וּבְנִיכֶם לְרַחֲמִים לִפְנֵי שׁוּבֵיהֶם וּלְשׁוּב לְאָרֶץ הַזֹּאת כִּי חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא יִסִּיר פָּנָיו מִכֶּם אִם תָּשׁוּבוּ אֵלָיו: וַיְהִיו הָרָצִים עֹבְרִים מֵעִיר לְעִיר בְּאֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְעַד זְבֻלוֹן וַיְהִיו מִשְׁחִיקִים עֲלֵיהֶם וּמְלַעְגִים בָּם: אֵךְ אֲנָשִׁים מֵאֲשֶׁר וּמְנַשֶּׁה וּמְזַבְלוֹן נִכְנְעוּ וַיָּבֵאוּ

לירושלים: גם ביהודה היתה יד האלהים לתת להם לב אחד לעשות מצות המלך והשרים בדבר יהוה: ויאספו ירושלם עם רב לעשות את חג המצות בחדש השני קהל לרב מאד: ויקמו ויסירו את המזבחות אשר בירושלם ואת כל המקטרות הסירו וישליכו לנחל קדרון: וישחטו הפסח בארבעה עשר לחדש השני והכהנים והלויים נכלמו ויתקדשו ויביאו עלות בית יהוה: ויעמדו על עמדם כמשפטם בתורת משה איש האלהים הכהנים זרקים את הדם מיד הלויים: כי רבת בקהל אשר לא התקדשו והלויים על שחיטת הפסחים לכל לא טהור להקדיש ליהוה: כי מרבית העם רבת מאפרים ומנשה יששכר וזבלון לא הטהרו כי אכלו את הפסח בלא כפתוב כי התפלל יחזקיהו עליהם לאמר יהוה הטוב יכפר בעד: כל לבבו הכין לדרוש האלהים יהוה אלהי אבותיו ולא פטירת הקדש: וישמע יהוה אל יחזקיהו וירפא את העם:

דברי הימים ב לה ויעש יאשיהו בירושלים פסח ליהוה וישחטו הפסח בארבעה עשר לחדש הראשון: ויעמד הכהנים על משמרותם ויחזקם לעבודת בית יהוה: ויאמר ללויים המבינים לכל ישראל הקדושים ליהוה תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דויד מלך ישראל אין לכם משא בפתף עתה עבדו את יהוה אלהיכם ואת עמו ישראל והכינו לבית אבותיכם פמחלקותיכם בכתב דויד מלך ישראל ובמכתב שלמה בנו: ועמדו בקדש לפלגות בית האבות לאחיכם בני העם וחלקת בית אב ללויים: ושחטו הפסח והתקדשו והכינו לאחיכם לעשות כדבר יהוה ביד משה: וירם יאשיהו לבני העם צאן פבשים ובני עזים הכל לפסחים לכל הנמצא למספר שלשים אלף ובקר שלשת אלפים אלה מרכוש המלך: ושריו לנדבה לעם לפנהנים וללויים הרימו חלקיה וזכריהו ויחיאל נגידי בית האלהים לפנהנים נתנו לפסחים אלפים ושש מאות ובקר שלש מאות: וכנניהו ושמעיהו ונתנאל אחיו וחשביהו ויעיאל ויוזבד שרי הלויים הרימו ללויים לפסחים חמשת אלפים ובקר חמש מאות: ותכון העבודה ויעמדו הכהנים על עמדם והלויים על מחלקותם כמצות המלך: וישחטו הפסח ויזרקו הכהנים מידם והלויים מפשיטים: ויסירו העלה לתתם למפלגות לבית אבות בני העם להקריב ליהוה כפתוב בספר משה וכן לבקר: ויבשלו הפסח באש כמשפט והקדשים בשלו בסירות ובדודים ובצלחות ויריצו לכל בני העם: ואחר הכינו להם ולכהנים בני אהרן בהעלות העולה והחלבים עד לילה והלויים הכינו להם ולכהנים בני אהרן: והמשוררים בני אסף על מעמדם כמצות דויד ואסף והימן וידתון חוזה המלך והשערים לשער ושער אין להם לסוד מעל עבדתם כי אחיהם הלויים הכינו להם: ותכון כל עבודת יהוה ביום ההוא לעשות הפסח והעלות עלות על מזבח יהוה כמצות המלך יאשיהו: ויעשו

בני ישראל הנמצאים את הפסח בעת ההיא ואת חג המצות שבעת ימים: ולא נעשה פסח כמהו בישראל מימי שמואל הנביא וכל מלכי ישראל לא עשו בפסח אשר עשה יאשיהו והכהנים והלויים וכל יהודה וישראל הנמצא ויושבי ירושלים: בשמונה עשרה שנה למלכות יאשיהו נעשה הפסח הזה:

עזרא ו' יט ויעשו בני הגולה את הפסח בארבעה עשר לחדש הראשון: כי הטהרו הכהנים והלויים באחד כלם טהורים וישחטו הפסח לכל בני הגולה ולאחיהם הכהנים ולהם: ויאכלו בני ישראל השבים מהגולה וכל הנבדל מטמאת גויי הארץ אלהם לדרש ליהוה אלהי ישראל: ויעשו חג מצות שבעת ימים בשמחה כי שמחם יהוה והסב לב מלך אשור עליהם לחזק ידיהם במלאכת בית האלהים אלהי ישראל:

כִּד הִיְתָה עֲבוֹדַת קֶרְבַּן הַפֶּסַח בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּיוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר בְּנִיסָן:

אין שוחטין אותו אלא אחר תמיד של בין הערבים. ערב פסח, בין בחל בין בשבת, היה התמיד נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה. ואם חל ערב פסח להיות ערב שבת היו שוחטין אותו בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה. והפסח אחריו. כל אדם מישראל, אחר האיש ואחד האשה, כל שיכול להגיע לירושלים בשעת שחיטת הפסח חייב בקרבן פסח. מביאו מן הכבשים או מן העזים, זכר תמים בן שנה, ושוחטו בכל מקום בעזרה, אחר גמר עבודת תמיד הערב ואחר הטבת הנרות. ואין שוחטין הפסח, ולא זורקין הדם, ולא מקטירין החלב, על החמץ. שחט השוחט, וקבל דמו הכהן שבראש השורה בכלי שרת, ונותן לחברו, וחברו לחברו. כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת כנגד היסוד, וחוזר הכלי ריקן לחברו, וחברו לחברו. מקבל את המלא ומחזיר את הריקן. והיו הכהנים עומדים שורות ובידיהם בזיכין שפלן כסף או כלן זהב. ולא היו מערבים. ולא היו לבזיכין שולים, שלא יניחום ויקרש הדם. אחר כך תולין את הפסח באנקליות, ומפשיט אותו בלו, וקורעין בטנו ומוציאין אמוריו – החלב שעל הקרב, ויוותרת הכבד, ושתי הפליות, והחלב שעליהן, והאליה לעמת העצה. נותנן בכלי שרת ומולחן ומקטירין הכהן על המערכה, חלבי כל זבח וזבח לבדו. בחל, ביום ולא בלילה שהוא יום טוב. אבל אם חל ערב פסח בשבת, מקטירין והולכין כל הלילה. ומוציא קרביו וממחה אותן עד שמסיר מהן הפרש. שחיטתו וזריקת דמו ומחוי קרביו והקטר חלבו דוחין את השבת, ושאר עניניו אין דוחין. בשלש פתות הפסח נשחט. ואין פת פחותה משלשים אנשים. נכנסה פת אחת, נתמלאה העזרה,

נועלין אותה. ובעוד שהם שוחטין ומקריבין, הכהנים תוקעין, החליל מכה לפני המזבח, והלויים קוראין את ההלל. אם גמרו קדם שיקריבו כלם, שנו, אם שנו, שלשו. על כל קריאה תקעו הריעו ותקעו. גמרה פת אחת להקריב, פותחין העזרה, יצאה פת ראשונה, נכנסה פת שנייה, נעלו דלתות העזרה. גמרה, יצאה שנייה ונכנסה שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השנייה והשלישית. אחר שיצאו כלן רוחצין העזרה מלכלוכי הדם, ואפלו בשבת. אמת המים היתה עוברת בעזרה, שבשרוצין להדיח הרצפה סותמין מקום יציאת המים והיא מתמלאת על כל גדותיה, עד שהמים עולין וצפין ומקבצין אליהם כל דם ולכלוך שבעזרה. אחר כך פותחין הסתימה ויוצאין המים עם הלכלוך, נמצאת הרצפה מנקה, זהו פבוד הבית. יצאו כל אחד עם פסחו וצלו אותם. כיצד צולין אותו? מביאין שפוד של רמון, תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו, ותולהו לתוך התנור והאש למטה, ותולה כרעיו ובני מעיו חוצה לו, ואין מנקרין את הפסח בשאר בשר. בשבת אינן מוליכין את הפסח לביתם, אלא פת הראשונה יוצאין בפסחיהן ויושבין בהר הבית, השנייה יוצאין עם פסחיהן ויושבין בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חשכה, יצאו וצלו את פסחיהן. כשמקריבין את הפסח בראשון מקריבין עמו ביום ארבעה עשר זבח שלמים, מן הבקר או מן הצאן, גדולים או קטנים, זכרים או נקבות, והיא נקראת חגיגת ארבעה עשר, על זה נאמר בתורה, וזבחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר. ולא קבעה הכתוב חובה אלא רשות בלבד, מפל מקום היא כחובה מדברי סופרים, כדי שיהא הפסח נאכל על השבע. אימתי מביאין עמו חגיגה, בזמן שהוא בא בחל, בטהרה ובמועט. ונאכלת לשני ימים ולילה אחד, ודינה ככל תורת זבחי שלמים, טעונה סמיכה ונסכים ומתן דמים שתים שהן ארבע ושפיכת שירים ליסוד. זהו סדר עבודת קרבן פסח וחגיגה שעמו בבית אלהינו שיבנה במהרה בימינו, אמן. אשרי העם שפכה לו, אשרי העם שיהוה אלהיו.

אלהינו ואלהי אבותינו,

מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו. שובה עלינו בהמון רחמך בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשך על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכונתך לתוכו, והשב כהנים לעבודתם ולויים לשירם ולזמרם, והשב ישראל לנויהם. ושם נעלה ונראה ונשתתה לפניך. ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחתך לרצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי.